

INGEZONDEN.

DE AANGIFTE VAN ROODVONK.

Dezer dagen moest ik roodvonk vaststellen bij een mijner patiëntjes. Daar de vader leeraar is, kwam de vraag te berde „wat moeten wij doen met patiëntje, thuis houden of naar de barak van ons ziekenhuis zenden”? Ofschoon dit den vader vrij veel kosten medebrengt, besloten wij tot het laatste, want dan kon de vader zijn werk blijven doen. Maar nu rees de vraag, waar is het kind besmet?

Bekende gevallen deden zich in de omgeving noch onder familie of kennissen voor. Doch een buurmeisje, waarmede mijn patiëntje dagelijks speelde, vertelde, dat zij een zuster had, die het „erg in de keel” had, zóódat zij niet bij haar bed mocht komen. Ook was er in dat gezin nog een dergelijke patiënt bijgekomen. De verdenking is nu natuurlijk in deze richting; maar wij hebben geen zekerheid. De vraag is echter of door de nieuwste wet op de besmettelijke ziekten, waarbij het „kenmerk” niet meer verplicht is gesteld, het gevoel van verantwoordelijkheid bij de artsen niet verzwakt is, zoodat men, om de familie van den patiënt niet in moeilijkheden te brengen, niet alleen het kenmerk niet laat aanbrengen, maar ook geen aangifte doet. En een gezonde wordt dus niet gewaarschuwd, maar loopt zoo maar bij besmettelijke zieken in huis. Dit voorjaar heb ik bij een lijder aan roodvonk het kenmerk nog laten aanbrengen, maar ik hoorde al spoedig, dat geen der collegae dit meer deed. In mijn eigen belang doe ik het nu ook niet meer. Bij het bestrijden van besmettelijke ziekten komt men altijd in botsing met de particuliere belangen van de menschen: slaggers, bakkers, kruideniers, fruithandelaars enz. M. i. moet er wat op gevonden worden, bijvoorbeeld door de verpleging in de ziekenhuizen kosteloos te doen zijn.

Kampen, 17 November 1930.

W. TEN KATE.

Van bevoegde zijde is men zoo vriendelijk geweest ons ter toelichting het volgende te melden:

Men kan het stukje van TEN KATE in vier punten verdeelen.

1. Moeten wij het patiëntje thuis houden of naar de barak zenden? Het antwoord is te vinden in artikel 4 van de nieuwe besmettelijke-ziektenwet.

Artikel 4 sub 1 luidt:

„Een lijder aan een ziekte van groep B kan in zijn woning, zijn vaarttuig of voertuig verpleegd worden. De behandelende geneeskundige schrijft maatregelen „voor om verbreiding der ziekte te weren”.

De taak van den behandelenden arts is hier duidelijk aangegeven. Hij mag patiënt thuis laten, doch hij is dan verplicht om de noodige maatregelen te treffen.

Is de behandelende arts niet in staat deze maatregelen door te voeren, dan kan hij den patiënt adviseeren zich in een barak te laten opnemen. Slaagt hij er niet in den patiënt van het nut hiervan te overtuigen, dan kan hij zich tot den burgemeester wenden.

Artikel 4 sub 2 zegt:

„Indien de behandelende geneeskundige of een door den burgemeester onder „goedkeuring van den inspecteur aangewezen geneeskundige of de inspecteur aan „den burgemeester bericht, dat de noodige maatregelen om uitbreiding van de „ziekte te weren, niet voldoende worden of kunnen worden toegepast, kan de „burgemeester op advies van een dier geneeskundigen of van den inspecteur den „lijder doen overbrengen naar een openbare of andere inrichting, bestemd voor „de verpleging van lijders aan besmettelijke ziekten, totdat die geneeskundige of de „inspecteur heeft verklaard, dat het gevaar voor besmetting is geweken”.

Geeft de burgemeester aan het advies geen gehoor, dan kan de behandelende arts den inspecteur te hulp roepen, die, als hij diens meening deelt, een gelijk-luidend advies aan den burgemeester kan uitbrengen.

Mocht de burgemeester op zijn stuk blijven staan, dan kan de inspecteur zich tot den Minister wenden.

Artikel 4 sub 3 zegt:

„Indien de burgemeester niet binnen 24 uren aan het advies van den inspecteur „gevolg heeft gegeven, kan deze de beslissing van Onzen Minister vragen”.

Terwijl de procedure verder is geregeld in artikel 4 sub 5, dat luidt:

„Onze Minister beslist binnen tweemaal 24 uren en geeft van zijn beslissing on- „verwijld kennis aan den inspecteur, aan den burgemeester en aan den belang- „hebbende, zoo deze bezwaar heeft gemaakt. De burgemeester voert de beslissing „van Onzen Minister onverwijld uit”.

De betrokken pa iënt of het gezinshoofd kan ook nog bezwaar maken, maar dit punt laat ik onbesproken, daar coll. TEN KATE dit niet aan de orde stelt. Het komt mij voor, dat de behandelende arts geen reden heeft bezwaren te opperen tegen deze wettelijke regeling. Hij kan zijn roodvonkpatiënt thuis laten verplegen en hij kan zijn patiënt naar een barak zenden. Aan hem is in eerste instantie de keuze, maar dan ook de verantwoordelijkheid.

2. Collega TEN KATE vreest, dat het niet-meer-aanbrengen van het kenmerk het gevoel van verantwoordelijkheid bij de behandelende artsen zal doen verzwakken. Ik kan dit verband niet inzien. Het ligt niet op mijn weg het afschaffen van het kenmerk te verdedigen, maar men zou kunnen redeneeren: Onder de oude wet kon de behandelende arts meenen, dat hij, na het aanbrengen van het kenmerk van de verantwoordelijkheid was ontheven, thans blijft hij, zoolang de patiënt thuis wordt verpleegd, de verantwoordelijkheid dragen.

3. Dit blijkt ook uit de in de wet mogelijk gestelde maatregelen bij slagers, bakkers, kruideniers enz.

Artikel 14 sub 3 toch luidt:

„De burgemeester kan op advies van een geneeskundige doen beletten het ver- „voer van verdachte of voor het overbrengen van besmetting vatbare voorwerpen „uit een gebouw, erf, vaartuig of voertuig, waar een geval van besmettelijke ziekte „voorkwam of voorkomt; hij kan op advies van een geneeskundige mede beletten „het gebruik van eet- of drinkwaren, die gevaar voor verspreiding van een be- „smettelijke ziekte opleveren en doet die voorwerpen en waren zoo noodig in be- „slag nemen en verzegelen”.

De geneeskundige, in het volledig besef van zijn verantwoordelijkheid, kan bij den burgemeester aankloppen om hulp bij door hem noodig geachte maatregelen, als in een winkelzaak een besmettelijke ziekte voorkomt. Mocht de burgemeester niet met zijn advies accoord gaan, dan kan hij alweer den inspecteur te hulp roepen, zie

Artikel 14 sub 3.

„De inspecteur kan de burgemeester schriftelijk verzoeken, een of meer van de „maatregelen, bedoeld in dit artikel, toe te passen. De burgemeester geeft daaraan „gevolg. Indien hij evenwel daartegen bezwaar heeft, kan hij binnen 12 uur, nadat „hem dat verzoek bereikte, de beslissing van Onzen Minister vragen, onder op- „schorting van den maatregel. Hij voert de beslissing van Onzen Minister onver- „wijld uit.”

4. Wat de kosten betreft verwijs ik naar artikel 21, luidende:

„1. Met inachtneming van de artikelen 232—236 en 254 der Gemeentewet wordt „van de belanghebbenden, met uitzondering van on- en minvermogenden, een „bijdrage in of vergoeding van de kosten van vervoer, afzondering, onderzoek „verpleging, reiniging en ontsmetting gevorderd.

„2. De invordering daarvan wordt geregeld door een plaatselijke verordening „overeenkomstig de bepalingen van de artt. 258—262 dier wet”.

De bedoeling van dit artikel is, dat verordeningen worden gemaakt, waarbij rekening wordt gehouden met de financieele draagkracht van hen, die, slachtoffer van een besmettelijke ziekte zijnde, in de wet eigenaardigerwijze belanghebbenden worden genoemd.

Redactie.